02/02/2019

Ο μοναχός που υψώνει τη σημαία βλέποντας τα Ελληνικά Αεροσκάφη

/ Αγιορείτικα

Ο ερημίτης μοναχός Ιωσήφ, κατά κόσμον Χρήστος Μπαϊρακτάρης είναι μόλις 48 ετών. Κατάγεται από το χωριό Άγιος Βασίλειος της Κορινθίας και θεωρείται από την οικογένεια της Πολεμικής μας Αεροπορίας ο δικός της άνθρωπος. Τον γνωρίζουν όλοι οι πιλότοι των αεροπλάνων Phantom, Corsair και F-16, οι χειριστές δηλαδή που κάθε μέρα δίνουν τον δικό τους επικίνδυνο αγώνα για την αξιοπρέπεια της Ελλάδας και την ελληνικότητα του Αιγαίου.

Ο πατέρας Ιωσήφ μονάζει από την αρχή της δεκαετίας 1980 στο Άγιον Όρος. Από το 1989 έχει αποσυρθεί στο ησυχαστήριό του, στην άκρη... του πουθενά, πάνω στα βράχια του Ακρωτηρίου Άκραθως, πάνω από ένα γκρεμό βάθους 300 μέτρων. Μόνος με το Θεό... Διαβάζει, κάνει χειρωνακτικές εργασίες και σώζει την ψυχή του.

«Είναι ένας Άγιος άνθρωπος, μια βιβλική μορφή, που όποιος τον γνωρίσει έχει

ανοίξει ένα παράθυρο στον κόσμο της καλοσύνης και της αγάπης» όπως είπε ο πιλότος Γιώργος Βαζούρας που τον επισκέπτεται συχνά.

Ο πατέρας Ιωσήφ, ερημίτης του Αγίου Όρους, παρακολουθεί τις αερομαχίες στο Αιγαίο και ευλογεί τους πιλότους των μαχητικών μας. Από το 1990 περίπου όλοι οι Έλληνες πιλότοι ύστερα απο κάθε εμπλοκή με τους Τούρκους πετάνε πάνω απο το Άγιο Όρος για να πάρουν την ευχή του σεβάσμιου γέροντα.

«Κάθε μέρα, όταν ακούω τον θόρυβο των αεροπλάνων, πετιέμαι απο το κελί μου. Βγαίνω έξω και κυματίζω την Ελληνική σημαία. Δακρύζω απο συγκίνηση, καθώς αυτά τα νέα παιδιά έρχονται πάντα ύστερα από οποιαδήποτε αποστολή στο Αιγαίο να με χαιρετίσουν και να τους δώσω την ευχή μου».

Τα τέσσερα τουρκικά F-16 τρύπησαν σαν βέλη τα πυκνά σύννεφα και ξεχύθηκαν στον ουρανό του Αιγαίου. Μόλις πέρασαν στον Ελληνικό εναέριο χώρο, χωρίστηκαν σε ζευγάρια. Το πρώτο έστριψε δεξιά και κατευθύνθηκε προς τη Θάσο και τη Σαμοθράκη. Το δεύτερο συνέχισε σε ευθεία οριζόντια για τις Βόρειες Κυκλάδες (Άνδρο-Τήνο-Μύκονο). Στο Αρχηγείο Τακτικής Αεροπορίας στη Λάρισα είχε σημάνει ήδη συναγερμός. Απο την Αγχίαλο σηκώθηκαν τέσσερα Ελληνικά μαχητικά με κυβερνήτες έμπειρους σμηναγούς και υποσμηναγούς. Το καθημερινό… πανηγύρι μόλις άρχιζε.

Οι Τούρκοι αεροπόροι όταν αντιλήφθηκαν ότι οι διώκτες τους πλησίαζαν, ενώθηκαν στο βόρειο Αιγαίο μεταξύ της Λήμνου, του Αγίου Όρους και της Μυτιλήνης. Δεν ήθελαν απλώς να «παίξουν» αλλά να προκαλέσουν, αφού τα μαχητικά με την ημισέληνο στον ουρά ήταν οπλισμένα. Λίγα λεπτά αργότερα, στο θαλάσσιο χώρο νότια του Αγίου Όρους άρχιζε μια εικονική αερομαχία. Οι Έλληνες χειριστές, με αριστοτεχνικό τρόπο, «πήρε» ο καθένας από έναν Τούρκο και πολύ σύντομα απέκτησαν επιχειρησιακό πλεονέκτημα. Δηλαδή, κατάφεραν να βρίσκονται πίσω τους σπρώχνοντάς τους ταυτόχρονα προς τα παράλια της Τουρκίας. Σε χαμηλό ύψος πάνω απο τη θάλασσα, με επικίνδυνους ελιγμούς και με τις μηχανές σε μέγιστη ισχύ, εξελίχθηκαν εντυπωσιακές «αερομαχίες», κλειστές στροφές και σφιξίματα που έμοιαζαν με τανάλιες.

Τα VHF με τη Λάρισα είχαν ανάψει. Εντολές και οδηγίες έδιναν κι έπαιρναν, και από το ραντάρ του Χορτιάτη και της Λήμνου οι επιτελικοί αξιωματικοί της Πολεμικής Αεροπορίας χαμογελούσαν με ικανοποίηση, καθώς έβλεπαν τους Τούρκους να χάνουν σιγά-σιγά τη μάχη και να παίρνουν το δρόμο προς τις ακτές της Τουρκίας.

Τα τέσσερα Ελληνικά F-16, πρίν επιστρέψουν στη βάση τους, έκαναν ότι κάνουν τα

τελευταία 13 χρόνια όλοι οι Ελληνες αεροπόροι... Πήγαν να πάρουν την ευχή απο τον προστάτη τους! Τον γέροντα Ιωσήφ, που από το ησυχαστήριό του, στους γκρεμούς του Αγίου Όρους, παρακολουθούσε την αερομαχία με δάκρυα στα μάτια. Επικεφαλής του σχηματισμού ο αρχαιότερος σμηναγός και από πίσω του τα υπόλοιπα 3 μαχητικά.

Ο μοναχός Ιωσήφ, σκαρφαλωμένος στα βράχια του ακρωτηρίου Άκραθως, με τον επικίνδυνο γκρεμό να χάσκει κάτω απο τα πόδια του, τους περίμενε. Στα χέρια του κρατούσε δύο τεράστιες σημαίες, τη γαλανόλευκη κι εκείνη του Βυζαντίου. Σε πολύ χαμηλό ύψος, τα Ελληνικά αεροπλάνα πέρασαν πάνω απο τον γκρεμό κουνώντας τα φτερά τους. Η φωνή του μοναχού χάθηκε απο το μουγκρητό των κινητήρων: «Να έχετε την ευχή μου! Γυρίστε πίσω υγιείς και πάντα νικητές...». Οι σημαίες ανέμιζαν στον παγωμένο αέρα του Αιγαίου κι ο ερημίτης μοναχός έμεινε πάνω στα βράχια μέχρις ότου τα αεροπλάνα έγιναν κουκίδες και χάθηκαν στον ορίζοντα.

«Τους αγαπώ όλους σαν παιδιά μου. Κάποιους τους έχω γνωρίσει κι απο κοντά», είπε ο ερημίτης Ιωσήφ. «Κάθε μέρα, όταν ακούσω το θόρυβο των αροπλάνων πετιέμαι από το κελλί μου. Εδώ, στην ερημιά και την ησυχία του Άθω, οι θόρυβοι έρχονται απο πολύ μακριά. Βγαίνω έξω και κυματίζω την Ελληνική σημαία. Δακρύζω απο συγκίνηση, καθώς αυτά τα νέα παιδιά έρχονται πάντα ύστερα απο οποιαδήποτε αποστολή στο Αιγαίο να με χαιρετίσουν και να τους δώσω την ευχή μου. Έχω παρακολουθήσει πάρα πολλές αερομαχίες. Έχω νιώσει φόβο και υπερηφάνια. Αλλά το συναίσθημα, έπειτα απο κάθε εμπλοκή να περνάνε πάνω από το ησυχαστήριο μου για να με χαιρετίσουν, δεν περιγράφεται... Κάποιοι απο τους πιλότους ήρθαν ως εδώ και με βρήκαν. Αγκαλιαστήκαμε, μιλήσαμε, μου άνοιξαν την καρδιά τους. Μου αποκάλυψαν τα προβλήματα τους. Νιώθω ότι με τα λόγια μου, που είναι λόγια του Θεού, θα γίνουν ακόμα πιο γενναίοι για να υπερασπίζονται πάντα την Ελλάδα μας».

.

Ο αρχηγός της Αεροπορίας, πτέραρχος Γιώργος Αυλωνίτης, είναι ένας από τους αξιωματικούς που έχει συναντήσει τον μοναχό Ιωσήφ. Και όπως και οι υπόλοιποι, έχει εντυπωσιαστεί από τον γαλήνιο χαρακτήρα του και τη σοφία των λόγων του. Οι πιλότοι από όλες τις πολεμικές μοίρες έχουν στείλει στο ησυχαστήριο του ερημίτη ευχές, αναμνηστικά δώρα, αλλά πάνω από όλα την αγάπη τους, γιατί ξέρουν ότι έπειτα απο μια δύσκολη πτήση με οποιονδήποτε καιρό πάνω απο το Αρχιπέλαγος, ο σύγχρονος «προστάτης» τους θα βρίσκεται εκεί, πάνω στα βράχια, για να τους ευλογήσει και να τους εμψυχώσει..